

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Плевен, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Венелин Д. Николаев

при участието на секретаря ВАЛЯ Х. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от Венелин Д. Николаев Административно наказателно дело № 20244430200183 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.58д и следващите от ЗАНН.

С наказателно постановление № 22-1772-001281/15.12.2023 г. на *** сектор в ОД МВР Плевен, РУ 01 Плевен на П. Б. П., ЕГН ***** са наложени административни наказания глоба в размер на 200,00 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца на основание чл.175, ал.3, предл 1 от ЗДвП, за това, че на 10.09.2023г. в 08:20 часа в община Плевен, на път Общински RVN1146 Пелишат посока гр. Плевен, разклон с. Радишево, управлява лек автомобил **** с рег.№ ***, негова собственост, което не е регистрирано по надлежния ред със служебна прекратена регистрация 19.04.2023г. на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП. Липса на застраховка гражданско отговорност. Уведомен на 19.03.2023г. на основание чл.36, ал.2 от ЗАНН и постановление №6141/2023г. на РП- Плевен, с което е виновно е нарушил чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Недоволен от така издаденото наказателно постановление е останал жалбоподателят, който го обжалва като незаконосъобразно, необосновано и постановено при съществени процесуални нарушения. Твърди, че в Наказателното постановление липсват каквито и да е данни за начина на уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратената

регистрация на МПС. Сочи се, че от застрахователят също не е получил уведомяване във връзка с изтичане на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на процесния автомобил. Твърди се, че във връзка със задължението за уведомяване на собственика за прекратяване на регистрацията при условията на чл.143, ал.10 от ЗДвП е издадено тълкувателно постановление №2 от 05.04.2023г. на ВКС и ВАС, което е приложимо и в настоящия казус. Сочи се, че автомобилът на жалбоподателя към момента на проверката 10.09.2023г. е бил с регистрационни табели, поставени на определените за това места и с регистрационни талони-малък и голям талон. Излагат се съображения, че процедурата по уведомяване на собственика на незастраховано ППС е обвързана с получаването на уведомление и следва да е налице знание от жалбоподателя за служебната дерегистрация, съобразно изискването на чл.143 ал.10 ЗДвП. Навеждат се давои, че няма как да се приеме от субективна страна жалбоподателят да е осъществил състава на нарушение по чл.140 ал.1 ЗДвП. На него не може да се вмени вина, била тя умишлена или непредпазлива за това, че е осъществил състава на чл.140 ал.1 от ЗДвП. Цитира се съдебна практика на Административен съд-Варна по сходни казуси - Решения п о КАНД №2172/2019г.; КАНД №2198/ 2019г.; АНД №36 / 2020г. по описа на РС-Варна. Излагат се съображения, че жалбоподателят не е санкциониран за това, че управлява МПС, за което няма сключена действаща застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите", че да се изследва фактът дали знаел или не, че няма сключен такъв договор. В заключение се моли да се отмени обжалваното наказателно постановление. Претендират се разноски.

Ответникът в съдебното производство не се представлява в съдебно заседание. В съпроводително писмо, с което е изпратил административнонаказателната преписка в съда, е изразил становище, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

В случай, че жалбата бъде уважена и се претендират разноски за адвокатско възнаграждение, моли размерът на присъдените разноски да бъде съобразен с предвидения в Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения.

Съобразявайки събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, поради което се явява допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1051494 е съставен на 10.09.2023г. от Е. К. М. на длъжност младши автоконтрольор при ОД на МВР Плевен, РУ 01 Плевен срещу П. Б. П. от гр. Плевен, ЕГН ***** затова, че на 10.09.2023г. в 08:20 часа в община Плевен, на път Общински РVN1146 Пелишат посока гр. Плевен, разклон с. Радишево управлява лек автомобил *** с рег.№ ***, негова собственост, което не е регистрирано по надлежния ред със служебна прекратена регистрация 19.04.2023г. на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП. Липса на застраховка гражданско отговорност. Уведомен на 19.03.2023г. на основание чл.36, ал.2 от ЗАНН и постановление №6141/2023г. на РП- Плевен, с което е нарушил чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Така описаната и възприета от съда фактическа обстановка се установява по категоричен начин от приетите по делото писмени доказателства: Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 29.11.2023г. на РП- Плевен; Наказателно постановление № 22-1772-001281/15.12.2023 г. на *** на сектор в ОД МВР Плевен, РУ 01 Плевен; справка рег.№177200-1648/25.09.2023г. относно извършена проверка по съставен АУАН ГА № 1051494 от 10.09.2023г. по описа на Първо РУ- Плевен; Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1051494 от 10.02.2023г.; Заповед №8123-1632/02.12.2021г.; Заповед №3163-2933/29.07.2022г., Справка за нарушител/водач на П. Б. П., както и от показанията на св. Е. К. М., чиито показания съдът кредитира като правдиви обективни и съответни на останалия по делото доказателствен материал.

От показанията на св. Е. К. М. се установява, че към момента на проверка е заемал длъжността младши автоконтрольор в Първо РУ в ОД на МВР Плевен. Установява се, че на 10.02.2023г. спрял за проверка лек автомобил марка „***“, в хода на която, с радиостанция с отдалечен достъп било установено, че МПС е с прекратена регистрация. Посочва, че автомобил бил с регистрационни табели поставени на определените за това места, а водачът заявил, че не е уведомен по никакъв начин за deregистрацията.

Обжалваното наказателно постановление е издадено на основание [чл. 36, ал. 2 от ЗАНН](#) при отказ на прокурора да образува наказателно производство. В процесния случай е изпълнен фактическият състав на посочената правна норма, която не поставя други изисквания, освен наличието на прокурорско постановление за отказ да се образува ДП. В тази хипотеза наказващият орган е обвързан от фактическите и правни изводи направени в Постановление на РП Плевен отказ да се образува досъдебно производство от 29.11.2023 г. по преписка №6141/2023 г. на РП Плевен. Атакуваното НП съдържа реквизитите по [чл. 57 от ЗАНН](#) и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Нарушението е описано надлежно в НП от фактическа страна, като наказващият орган е посочил подробно в обстоятелствената част всичките му индивидуализиращи белези (време, място, авторство и обстоятелства, при които са извършени), като от съдържанието му става ясно, жалбоподателят е бил санкциониран за управление на МПС със служебно прекратена регистрация по реда на [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#). По тези причини съдът не намира да е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да е ограничило правата на жалбоподателя. Собствеността върху процесното МПС и връчването на наказателното постановление не се оспорва от страните.

От правна страна съдът намира следното:

След преценка на цялата доказателствена съвкупност съдът намира, че нарушението се явява доказано от обективна страна. Налице е неизпълнение на разпоредбата на [чл. 140, ал. 1 от ЗДвП](#) регламентираща изискването, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. За управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но без табели с регистрационен номер, в нормата на [чл. 175, ал. 3 от ЗДвП](#) е предвидено, че съответния водач се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лева.

Ангажирането на административнонаказателната отговорност по горепосочената санкционна норма обаче изисква нарушителят да е действал

умишлено, респ. да е управлявал съответното МПС със съзнанието, че същото е без регистрация, вкл. служебно прекратена такава или, че пътното средство е регистрирано, но без поставени регистрационни табели. В тази връзка релевантно за настоящия случай е обстоятелството, дали на процесната дата жалбоподателят е управлявал процесното превозно средство, описано в НП, знаейки, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация, на основание [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#).

В разпоредбата на [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#) е регламентирано, че служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по [чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането](#) и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Следователно и за разлика от други предвидени в ЗДвП и в Наредба № 45 от 24.03.2000 г. случаи на прекратяване на регистрацията на МПС, при служебно прекратяване на регистрацията в хипотезата на [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#), администрацията дължи уведомяване на собственика на автомобила. Задължението за уведомяване по [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#), е различно от уведомлението по чл. 574, ал. 10 от Кодекса на застраховането. В настоящия случай няма никакви данни жалбоподателят, като собственик на процесния автомобил да е бил надлежно уведомен за извършеното на основание [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#) служебно прекратяване на регистрацията на МПС. Липсват каквито и е доказателства жалбоподателят, към датата на извършване на вмененото му нарушение на [чл. 140 от ЗДвП](#), да е знаел, да е допускал, да е могъл да знае или да е бил длъжен да предположи за прекратената регистрация на автомобила, и съответно да съобрази поведението си с това обстоятелство. По делото липсват каквито и да е било доказателства за наличието на субективната страна на нарушението под формата на умишъл или непредпазливост - неустановени са както интелектуалният, така и волевият момент на вината, като субективен елемент на соченото противоправно деяние. В случая се касае за незнание на факт от обективната действителност /за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#)/, т. е. на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по [чл. 175, ал. 3, предл. първо във вр. с 140, ал. 1 от ЗДвП](#). Поради това по отношение на санкционираното нарушение се изключва не само умишълът на дееца, но и извършване на деянието при форма на вината "непредпазливост". При

липсата на уведомяване на собственика на МПС по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, същият към датата на извършване на вмененото нарушение на чл. 140 от ЗДвП, нито е можел да предвиди, още по-малко е бил длъжен да знае за факта на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по т. д. № 3/2022 г. на - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, съгласно което не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство

С оглед на това атакуваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и като такова следва да се отмени.

При този изход на правния спор, разноски се дължат в полза на жалбоподателя, чийто процесуален представител своевременно поиска присъждането на такива в размер на 600 лева. С оглед направеното възражение за прекомерност от страна на АНО, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски на основание чл. 36 от Закона за адвокатурата вр. чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2014 г. за минималните адвокатски възнаграждения, за адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) лева, съобразно обжалвания материален интерес.

По горните аргументи искането за заплащане до пълния размер на претендираните разноски от 600 лева, с оглед приложения към материалите на делото договор за правна защита и съдействие, следва да се остави без уважение, като неоснователно.

Предвид всичко изложено и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 и чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-1772-001281/15.12.2023 г. на *** сектор в ОД МВР Плевен, РУ 01 Плевен, с което на П. Б. П., ЕГН

***** са наложени административни наказания глоба в размер на 200,00 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца на основание чл.175, ал.3, предл 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД на МВР Плевен да заплати на П. Б. П., ЕГН ***** от с. *** сумата от 400 (четиристотин) лева, представляващи направени в хода на съдебното производство разноски за адвокатско възнаграждение, като ОСТАВЯ без уважение искането на процесуалния представител на жалбоподателя за заплащане до пълния размер на претендираните разноски от 600 (шестотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Плевенски Административен съд Плевен в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____